

Gönül Dilinden

– Mecit Aktürk · 08 Şubat 2013

Gün güneşe gebe ise, vedâ eder ay geceye
Mehtap toplar yıldızları, göğ'e hüzün eker gider.
Umut esirse yeise, kasvet çöker her heceye
Dertli derler tüm sözleri, boynun büker, çeker gider.

Tefekkürü bilen kişi, her çileden bir haz alır
Güzel fikir kazanından, cahil olanlar az alır
Ahmak, "felekten gün çalar!", bilmez ki ömür azalır
Ticaretten hiç anlamaz; ziyân ile çıkar gider.

Kimi, kendinden emindir; "hile yoktur!" taatında
Sorsan, kalbi pir-ü pakdır, makbul kuldur Hakk katında
Kimi, iblise köledir; tövbe yoktur lügatında
Düşer inkâr çukuruna, ahretini yakar gider.

Okumayı bilen için, bir kitaptır şu Kâinat
Ki, her bir cüz, bir şaheser; sanat içinde bir sanat
Kimi, kaçır imtihandan; "okumam" der, eder inat
Ârife ibrettir âlem; gâfil, bön bön bakar gider.

Gönül dostu kelâmını düşünerek, tartar söyler
İfşa etmez her hatayı; bir yanını örter söyler
Hodbin, fırsat bulduğunda, imâ ile, dürter söyler
Arsız, gönül sarayını, kem söz ile yıkar gider.

Dostum olan dünden kalan, tebessümü yüzündedir
O'da Yunus, Mevlanâ der; Resûl'ünün izindedir
Kimi, bundan bîzâr olur, sitepleri sözündedir
Beğense de belli etmez; dudağını büker gider.

Mecit AKTÜRK